

imidlertid haabe, at man ikke vil opgive Bøstræbelserne for at overvinde denne Hindring, men at man fremdeles vil søge at faa indført et saadant Raad, som kan blive af uvurderlig Betydning for Udenrigsministeriet og for den nære Forbindelse, som det er Meningen at skabe mellem vort Erhvervsliv og Udenrigsministeriet. Jeg haaber, at man vil søge at realisere den Tanke, som det vil ses, at hele Kommissionen ellers er enig om at ønske realiseret, om en fastere Repræsentation for vore Erhvervsgræne overfor Udenrigsministeriet.

Jeg mener ligesom det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) og som Kommissionen i øvrigt, at man burde lade den særlige Byrde, der nu hviler paa Søfarten ved Opretholdelsen af vort Konsulatvæsen, bortfalde. Om det paa den anden Side vil være rigtigt at lade enhver Betaling for Tjenester, udførte ved danske Konsulater, falde bort, er jeg ikke sikker paa. Det kan ikke nægtes, at om end det er urigtigt at lade Søfarten bære det hele, idet mange andre end netop søfarende have Interesse af, at der er danske Konsuler i Udlandet, turde det dog være ligesaa betænkeligt helt at lade Søfarten gaa fri for enhver Afgift, da det er den, der har den overvejende Interesse i, at der er danske konsulære Repræsentationer. Og hvad andre interesserede angaar, maa det jo siges, at vi have paa Statsstyrelsens Omraade i mange Tilfælde den Regel, at specielle Tjenester, som ydes af en eller anden Statsinstitution, vederlægges. Det er ikke noget ukendt, og i nærværende Tilfælde kan det nok siges at være aldeles specielle Tjenester, som kun et lille Antal af Landets Borgere komme til at rekurrere til, og som de i mange Tilfælde have særdeles god Raad til at betale.

Jeg skal slutte med at henlede Opmærksomheden paa en Opgave for vor udenrigske Repræsentation, som jeg tror ligger naturlig for den, og som ogsaa fortjener Støtte herhjemme. Det er den Opgave paa forskellig Maade at fremme — hvad skal jeg kalde det — det kulturelle Liv mellem Danske i Udlandet. Det at opretholde Kendskab til dansk Sprog og dansk Kultur, Kærlighed til den og Samfølelse med den hos Danske i Udlandet er en Opgave af væsentlig national Betydning for os. Der er nu i Udlandet bosat omtrent 350,000 Danske, deraf i Amerika alene over 150,000. Det er et stort Stykke udsvømmet Danmark, der her er Tale om, og som vi ikke maa slippe Forbindelsen med. Det kan gavne os ikke blot som

Nation og ikke blot kulturelt, men ogsaa materielt, at de Danske i Udlandet bevare en nogenlunde rig aandelig Forbindelse med Danmark, idet de derved kunne blive tilbøjelige til ogsaa at knytte materiel Forbindelse med det gamle Land. At der tænkes saaledes i Lande, der ere meget større end vort, og som meget snarere kunde have Raad til at miste noget, vise de store Bevillinger, der findes paa næsten alle Staters Budgetter til Fremme af det kulturelle Liv, Aandslivet mellem Landsmænd i Udlandet. Paa det tyske Riges Budget er der f. Eks. dertil opført omtrent 800,000 Reichsmark, paa det italienske Budget omtrent 1 Mill. Lire — jeg skal ikke fremføre flere Eksempler —, og disse Penge gives til Skoler, til Uddannelsesanstalter, til Biblioteker, Folkebogsamlinger og lign. for Folk, der høre til vedkommende Nation, men ere bosatte i Udlandet. Jeg tror, det vilde være af stor Betydning, om vi ogsaa her i Landet tænkte paa denne Opgave. Saa store Summer, som jeg her har nævnt, kunde der vel ikke være Tale om at anvende, men hvis vi blot anvendte noget lignende i Forhold til vor Evne som de 800,000 Reichsmark, det tyske Rige anvender dertil, vilde der være sket en Begyndelse, og i Arbejdet herfor vilde vore Repræsentanter i Udlandet kunne gøre god Nytte.

Maa jeg slutte med at sige, at det hele Forslag forekommer mig ubetinget at pege i den rigtige Retning. Bliver det gennemført, vil der derved ydes et saare væsentligt Bidrag til at muliggøre, at Repræsentationen af Danmark i Udlandet og Ledelsen af Danmarks Konsul- og Diplomatsvæsen kommer bedre i Overensstemmelse med Tidens Aand end tidligere, hvorved den bedre bliver sat i Stand til at løse de praktiske Opgaver, som foreligge. Naturligvis er ikke alt gjort med Organisation, ja, endog det mindste er gjort dermed, det væsentligste skal selvfølgelig ligge i, at det lykkes at faa de rette Mænd til de rette Pladser. Men der maa en anden Organisation til og navnlig ogsaa større pekuniære Midler til, for at det skal kunne lykkes. Jeg tror, at man ved de to foreliggende Forslag har baade med Hensyn til Organisationen og med Hensyn til de større pekuniære Ydelser fundet det rette.

Udenrigsministeren (Raben-Levetzau): Det er jo det første af de to udenrigsministerielle Forslag, der i Dag er til Drøftelse, og naar ingen af de ærede Medlemmer, der